

Arrest

nr. 167 253 van 9 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 23 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk opnieuw binnengekomen op 3 april 2014 en heeft zich een negende keer vluchteling verklaard op 4 april 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 april 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 9 oktober 2014.

1.3. Op 6 januari 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 7 januari 2016 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Palestijnse origine en afkomstig uit Ayn al-Hilwa (Libanon) waar u aan de rand van het Palestijnse vluchtelingenkamp verbleef. Uw vader overleed in 1991 uw moeder in 2005. U werd opgevangen door uw oom en tante. In 2006 begon u te werken op het bureau van M.(...) a.(...)-M.(...), een verantwoordelijke van Fatah. In november 2009 was u getuige van een moord gepleegd door een verwant van M.(...), S.(...) a.(...)-M.(...). Nadien werd u door S.(...) met de dood bedreigd indien u zou doorvertellen wat er was gebeurd. Op 15 november 2006 vertrok u naar Beiroet waar u bij uw neef A.(...) verbleef. Op 17 november 2006 verliet u Libanon en reisde u naar België waar u op 4 december 2006 een eerste maal asiel aanvraagde. Ter staving van uw eerste asielaanvraag legde u kopies voor van uw identiteitskaart, uw geboorteakte en de overlijdensaktes van uw ouders.

Op 25 juni 2007 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 9 april 2008. U diende vervolgens nog zeven asielaanvragen in bij de Belgische asielinstanties. Geen van deze asielaanvragen werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in overweging genomen.

Op 29 november 2013 reisde u naar Luxemburg waar u asiel aanvraagde. Op 3 april 2014 werd u teruggestuurd naar België.

Op 4 april 2014 vroeg u een negende maal asiel aan in België. U baseerde zich hierbij op de asielmotieven die u reeds aanhaalde bij uw eerste asielaanvraag. U voegde hier aan toe dat u niet naar Libanon kunt terugkeren om humanitaire redenen. Als Palestijn zou u er geen rechten genieten, u bent een wees zonder enige broers of zussen waardoor er niemand voor u zou kunnen zorgen. Ter staving van uw asielaanvraag legt u vertalingen voor van uw identiteitskaart, geboorteakte en de overlijdensaktes van uw ouders. Tevens legde u uw Belgisch treinabonnement voor. Acht dagen na deze asielaanvraag zou u België opnieuw hebben verlaten en asiel hebben aangevraagd in Zweden en Noorwegen. U werd evenwel opnieuw teruggestuurd naar België.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Overeenkomstig de UNHCR Revised Note on the Applicability of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees van oktober 2009 vallen evenwel enkel volgende categorieën van UNRWA-Palestijnen onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie: (1) Palestijnen die "Palestina Vluchtelingen" zijn in de zin van Resolutie 194 (III) van de Algemene Vergadering van 11 december 1948 en daarop volgende resoluties van de Algemene Vergadering, en die, ingevolge het Arabisch-Israëliësch conflict van 1948, ontheemd zijn uit dat deel van het mandaatgebied Palestina dat later de staat Israël werd, en die in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren; (2) Palestijnen die "ontheemde personen" zijn in de zin van Resolutie 2252 (ES-V) van 4 juli 1967 van de Algemene Vergadering en de daarop volgende VN-resoluties, en die, ingevolge het Arabisch-Israëliësch conflict van 1967 ontheemd zijn uit Palestijnse gebied dat sinds 1967 bezet wordt door Israël en die niet in de mogelijkheid verkeren om terug te keren; (3) MNR Family Members; en (4) Non-refugee wives.

Hoewel u in het kader van uw eerste asielaanvraag nog totaal onwetend was over de mogelijke registratie van uzelf en uw familieleden bij de UNRWA of de bijstand die jullie al dan niet van de UNRWA zouden hebben ontvangen en u tijdens uw opeenvolgende asielprocedures nooit een bewijs van UNRWA registratie of UNRWA bijstand voorlegt (CGVS 1/06/2007 p. 4 + opeenvolgende AA), verklaart u in onderhavige asielaanvraag plots dat jullie allemaal geregistreerd waren bij de UNRWA en dat uw moeder bijstand ontving. U legt evenwel geen bewijs van deze registratie voor. In het kader van uw huidige asielaanvraag verklaart u hierover trouwens dat u niet meer weet of u in de loop van uw asielprocedures ooit een UNRWA registratiekaart heeft voorgelegd. Na de dood van uw moeder zou u volgens uw huidige verklaringen bovendien geen beroep meer hebben gedaan op de bijstand van de UNRWA omdat u bij uw tante leefde en zij goed voor u zorgde (CGVS 9/10/2014, p. 6, 7, 10). Deze onsamenhangende verklaringen en het totaal gebrek aan bewijs zorgen uiteraard voor onduidelijkheid omtrent uw statuut in Libanon en uw mogelijkheid om beroep te kunnen doen op de bijstand van de UNRWA. Bijgevolg maakt u zelf niet aannemelijk dat u in Libanon daadwerkelijk geregistreerd was bij de UNRWA of dat u daadwerkelijk beroep kon doen en heeft gedaan op de bijstand van de UNRWA.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt evenwel expliciet dat u **niet geregistreerd** bent bij UNRWA. Deze informatie is toegevoegd aan het administratief dossier.

Daar u niet bij de UNWRA geregistreerd staat als Palestina Vluchteling, overwegende dat u geen ontheemde Palestijn van 1967 bent en in acht genomen dat u niet aannemelijk maakt dat u als MNR Family Member beroep kan doen op de bijstand van de UNWRA valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw asielaanvraag verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit de verklaringen die u aflegt in het kader van uw huidige asielaanvraag blijkt dat u zich nog steeds baseert op de asielmotieven die u aanhaalde bij uw eerste asielaanvraag (CGVS 9/10/2014, p. 3), met name vervolging door Fatah omdat u als medewerker bij en lid van Fatah getuige was van een moord. Er dient echter te worden opgemerkt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar u geen enkel begin van bewijs van het door u ingeroepen vluchtrelaas of uw engagement bij Fatah kon voorleggen, er ernstige twijfels bestonden over uw bewering in een Fatah bureau te hebben gewerkt en lid te zijn geworden van de partij aangezien u foutief of onvoldoende antwoordde op meerdere essentiële kennisvragen over de partij, en u verder onvoldoende ernstige aanwijzingen aanbracht op basis waarvan gewag kon worden gemaakt van een gegronde vrees. Verder oordeelde het CGVS dat de situatie in Libanon toen niet van die aard was dat er sprake kon zijn van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de RvV.

Het hoeft geen betoog dat uw blote bewering dat uw toenmalig aangehaalde vrees nog steeds actueel zou zijn volstaat om de eerdere vaststellingen van het CGVS en de RvV te weerleggen en de appreciatie van uw eerste asielaanvraag in positieve zin te wijzigen.

Bovendien moet er worden vastgesteld dat u in de loop van uw opeenvolgende asielprocedures verklaringen aflegt die het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas enkel bevestigen.

Zo verklaarde u bij uw zesde asielaanvraag van 25 augustus 2011 dat de echtgenoot van uw tante tien dagen voordien vermoord werd omwille van uw problemen (DVZ verklaring 25/08/2011, punt 37). Vreemd genoeg verklaart u bij uw huidige asielaanvraag expliciet dat uw oom nog steeds in leven is. Ook van de voorgehouden ontvoering van uw oom omwille van uw problemen, een verklaring die u aflegde in het kader van uw derde asielaanvraag op 20 maart 2009 (DVZ verklaring 29/04/2009 punt 36), blijkt plots geen sprake meer (CGVS 9/10/2014, p. 7, 8).

Bij uw tweede asielaanvraag op 26 november 2008 verklaarde u voorts dat twee andere getuigen van de moord vermoord werden door leden van Fatah (DVZ verklaring 10/12/2008, punt 36). Nu verklaart u evenwel dat deze twee getuigen overtuigde Fatah leden waren en dat ze zodoende niet gevisieerd werden. U weet plots niet of deze mensen ooit problemen zouden hebben gekend omwille van de door u voorgehouden zaak (CGVS 9/10/2014, p. 8).

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u bij uw tweede asielaanvraag verklaarde dat het huis van uw tante in oktober 2008 een eerste maal werd aangevallen door leden van Fatah (DVZ verklaring 10/12/2008, punt 36). Bij uw vierde asielaanvraag verklaarde u dat het huis van uw tante rond 6 juli 2009 opnieuw werd beschoten door twee gewapende mannen (DVZ verklaring 16/07/2009, punt 36). Nu heeft u blijkbaar maar weet van één zo een dergelijke aanval (CGVS 09/10/2014, p. 8).

Geconfronteerd met deze afwijkende verklaringen kunt u geen afdoende verklaring geven. U stelt simpelweg dat u altijd hetzelfde verteld zou hebben (CGVS 09/10/2014, p. 10).

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen moet er worden geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwa erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt.

Allereerst moet hieromtrent worden opgemerkt dat uw voorgehouden problemen in Libanon ongeloofwaardig werden bevonden. Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u toen u Libanon verliet verbleef bij uw oom en tante. U verklaarde hierbij dat uw tante goed voor uw zorgde. Uw oom, die bovendien de Libanese nationaliteit heeft, bezat een atelier waar metalen producten gemaakt werden. U weet vreemd genoeg niet welke nationaliteit uw tante heeft. Uw oom en uw tante hielpen u om naar België te reizen. Volgens uw laatste informatie leven ze nog en wonen ze nog steeds op dezelfde plek, aan de buitenkant van het vluchtelingenkamp. De zoon van uw oom en tante woonde klaarblijkelijk in Beiroet, buiten het vluchtelingenkamp, waar hij in de haven werkte. Ook hij hielp u om het land te verlaten. Hoewel u verklaart dat u sinds anderhalf jaar geen contact meer hebt met deze mensen kunt u geen enkele reden geven waarom dit contact verbroken werd. Bijgevolg mag er worden verondersteld dat u in Libanon nog

steeds beschikt over een, weliswaar beperkt, familiaal netwerk dat geen socio-economische problemen kent en waarop u bij een eventuele terugkeer kunt steunen. In Libanon liep u school tot uw vijftiende. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u in België vervolgens verschillende opleidingen heeft gevolgd en werkervaring heeft opgedaan binnen de bouwsector (CGVS 1/06/2007, p. 4, 5)(CGVS 9/10/2014, p. 2, 3, 4, 6, 7, 9). Bijgevolg mag worden verondersteld dat u over voldoende competenties beschikt om ook in Libanon, als een zelfstandige en gezonde jongeman, een nieuw leven op te bouwen.

Nergens uit uw verklaringen kan aldus afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 11 mei 2015) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politieke moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 werd gekenmerkt door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen was toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door deze toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren vielen. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet.

Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorjaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse

kampen worden over het algemeen geen burgers geïsoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Sinds juli 2014 is in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sindsdien kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De aanwezigheid van de troepenmacht heeft nog niet belet dat er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaatsvinden.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellen-groeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt in het kader van uw opeenvolgende asielprocedures kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De documenten die u voorlegt in het kader van uw huidige asielaanvraag zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst en familiale situatie maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. De documenten die u voorlegde in het kader van uw tweede, derde en vierde asielaanvraag volstaan verder allerminst om de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag te herstellen. Het voorleggen van documenten dient immers gepaard te gaan met het afleggen van geloofwaardige en samenhangende verklaringen. Dat is hier allerminst het geval. Hoewel het hier originele documenten betreft moet er verder worden vastgesteld dat ze allen handgeschreven zijn en opgesteld door dezelfde persoon. Uit de vertaling blijkt dat ze opgesteld zijn in een zeer slecht en primitief handschrift vol fouten en met een zeer zwakke zinsbouw (zie opmerking tolk vertaling documenten) zodat er ernstig getwijfeld kan worden aan de authenticiteit van deze documenten. Bovendien hebben deze documenten betrekking op voorgehouden gebeurtenissen waarover u flagrant afwijkende verklaringen aflegt. De documenten die u voorlegde in het kader van uw tweede asielaanvraag hebben immers betrekking op de ongeloofwaardig bevonden moord waarvan u getuige zou zijn geweest. Verder verwijst het document naar de voorgehouden moord op twee andere getuigen van die beweerdde moord. Zoals hierboven reeds werd aangehaald verklaart u nu dat deze twee mensen volgens u niet geïsoleerd werden en heeft u geen weet van eventuele problemen die zij gekend zouden hebben. Het document spreekt verder over een voorgehouden beschieting op het huis van uw tante. Ook hierover heeft u zoals hierboven reeds aangetoond afwijkende verklaringen afgelegd. De documenten die u voorlegde in het kader van uw derde asielaanvraag blijken dan weer betrekking te hebben op de voorgehouden ontvoering van uw oom. Een voorgehouden feit waarvan zoals hierboven reeds werd opgemerkt plots geen sprake meer is. Het document dat u voorlegde in het kader van uw vierde asielaanvraag heeft betrekking op een tweede schietincident op het huis van uw oom. Zoals eerder werd aangehaald legde u hierover nu ook afwijkende verklaringen af aangezien u nu maar weet blijkt te hebben van één schietincident.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 D van de vluchtelingenconventie, betoogt verzoeker vooreerst dat de vraag of een persoon geniet van de bijstand van UNRWA niet afhankelijk is van de vraag of hij formeel geregistreerd is bij UNRWA. Eénieder die onder het mandaat van UNRWA valt, komt in aanmerking voor de bijstand van UNRWA, ongeacht of hij formeel geregistreerd werd bij UNRWA of niet. *In casu* heeft verzoeker verklaard dat zijn grootouders vluchtelingen van 1948 waren en bijgevolg was hij gerechtigd op de bijstand van UNRWA. Verzoeker stelt dat hij ook daadwerkelijk heeft genoten van deze bijstand, aangezien hij verklaarde dat zijn moeder, toen zij nog leefde, aangewezen was op voedselhulp van UNRWA en hij zelf naar een UNRWA school ging. Ook in geval van een

eventuele terugkeer zou verzoeker naar eigen zeggen opnieuw daadwerkelijk een beroep moeten doen op UNRWA.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij na het overlijden van zijn moeder werd opgevangen door zijn enige familie, zijnde zijn tante en oom die eveneens in het kamp woonden. Verzoeker heeft Libanon verlaten in 2006 op zestienjarige leeftijd. Sindsdien is hij niet meer teruggekeerd naar Libanon. Hij had uitsluitend telefonisch contact met zijn tante, maar ook dit contact is weggefallen sinds ongeveer maart 2013. In België heeft verzoeker slechts twee jaar werkervaring kunnen opdoen tussen 2006-2016. Meer werkervaring was niet mogelijk, gezien zijn preciaire verblijfssituatie. Waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opwerpt dat hij in geval van terugkeer gemakkelijk een nieuw leven zou kunnen opbouwen in het kamp, waarbij hij in zijn eigen levensonderhoud zou kunnen voorzien, verwijst verzoeker naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit het volgende blijkt: *“Libanon kende volgens UNRWA en de internationale ngo ANERA reeds voor de Syrische crisis het hoogste percentage Palestijnse vluchtelingen in de regio die in **armoede en extreme armoede** leven. Twee van de drie Palestijnse vluchtelingen overleefde er reeds op minder dan 6\$ per dag.”*(Cedoca, 12/06/2015, p. 15).

*“Volgens de laatste voorhanden zijnde cijfers, die dateren van **voor de Syrische vluchtelingencrisis**, is meer dan de helft van de actieve bevolking werkloos. Het werkloosheidscijfer ligt een stuk hoger dan de werkloosheid in de Palestijnse gebieden (**Volgens het Popular Committee van Ayn El-Hilweh is dit in het kamp Ayn Al-Hilwah zelfs 82%**)* (Cedoca, 12/06/2015, p. 19/36) (eigen opmaak).

*“Volgens de Internationale Arbeidsorganisatie ontvangt **de helft** van de **werkende** Palestijnen een inkomen **onder het bestaansminimum** (450 USD)”* (Cedoca, 12/06/2015, p. 16)

*“Volgens de directeur van de ngo Nadjeh bedraagt de huurkost van een kamer maandelijks **200 \$** terwijl voor een huis minimum 400 \$ gevraagd wordt. Door de influx is er een **tekort aan huizen**.”* (p. 17)

*“De Libanese autoriteiten laten niet toe dat de Palestijnen in de kampen hun huizen onderhouden of verder uitbouwen. [...] Families worden opgepakt in wat gebouwd werd als tijdelijke onderkomens. Volgens de AUB – UNRWA studie is 66% van de huizen aangetast door **lekken en vocht**. In 40% van de huishoudens lekt water door daken en muren. **De slechtste behuizing neemt men waar in de kampen Rashidiyah en Ayn Al-Hilwah**.”* (Cedoca, 12/06/2015, p. 18) Gelet op deze informatie, stelt verzoeker dat hij aldus zal aangewezen zijn op een familiaal vangnet om te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud. De veronderstelling van het Commissariaat-generaal dat hij in Libanon zou beschikken over een *“weliswaar beperkt familiaal netwerk dat geen socio-economische problemen kent en waarop hij bij een eventuele terugkeer zou kunnen steunen”*, is volgens verzoeker echter feitelijk onjuist. Verzoeker herhaalt dat hij geen enkel contact meer heeft met zijn familie in Libanon, waarbij het laatste telefonisch contact dateerde van ongeveer maart 2013. Hij werpt op dat het Commissariaat-generaal zich baseert op de verklaringen die hij tien jaar geleden aflegde over de financiële situatie van zijn familie in Libanon en stelt dat dergelijke verouderde informatie niet als basis kan dienen om te beslissen dat hij anno 2016 over een familiaal netwerk zou beschikken dat geen enkel financieel probleem zou kennen. Verzoeker besluit dat hij een alleenstaande man is, die in wezen op zichzelf zal aangewezen zijn om te voorzien in zijn levensonderhoud in het kamp, en dit na dit kamp verlaten te hebben op zestienjarige leeftijd en sindsdien niet meer te zijn teruggekeerd, zodat het onjuist is te stellen dat hij bij een eventuele terugkeer geen ernstige socio-economische problemen zal ondervinden in het kamp.

Daarnaast betoogt verzoeker dat UNRWA er niet meer in slaagt om kwalitatieve, effectieve bijstand te bieden die Palestijnse vluchtelingen in staat stelt een menswaardig leven te leiden en dat de bijstand die UNRWA verleent met andere woorden niet meer daadwerkelijk is, zoals vereist volgens het arrest El Kott. Hij verwijst in dit verband naar een artikel van Irin News en de informatie vervat in de COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden van Palestijnen”* van 23 januari 2014, waaruit blijkt dat de bestaande Palestijnse vluchtelingengemeenschap het nog moeilijker krijgt omdat de aandacht van donoren verschoven is naar de Syrische vluchtelingencrisis, dat Palestijnse vluchtelingen over het algemeen geen voedselhulp of financiële bijstand krijgen van UNRWA, dat omwille van budgettaire tekorten UNRWA het aantal “special hardship cases” (dit zijn de meest kwetsbare gevallen) nog verder zal terugdringen, dat de medische bijstand geleverd door UNRWA van weinig of geen kwaliteit is en de infrastructuur van het kamp, waarvoor UNRWA instaat, rampzalig is. Uit deze informatie blijkt ook dat de toestroom van Syrische en Palestijnse vluchtelingen vanuit Syrië een ernstige impact heeft op de al preciaire situatie waarin Palestijnen dienen te overleven in Libanon. Verzoeker wijst er te dezen nog op dat de opdracht van UNRWA verder wordt bemoeilijkt door de weigerachtige houding van de Libanese overheid om structurele projecten te ontwikkelen voor de Palestijnse vluchtelingen. Op basis van de landinformatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, kan bijgevolg niet met zekerheid worden gesteld dat de bijstand van UNRWA nog steeds voorhanden is, aldus verzoeker.

Vervolgens gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Ayn al-Hilwa. Hij wijst erop dat het kamp berucht is om haar gewelddadige confrontaties tussen de verschillende politieke en gewapende (extremistische) groeperingen die er aanwezig zijn, dat recente gewelddadige gebeurtenissen in het kamp aangeven dat de situatie er nog steeds erg volatiel is, dat ook gewone burgers het slachtoffer hiervan worden en dat de 'veiligheidsmacht' niet in staat is deze te voorkomen. Ter staving van zijn betoog citeert hij een aantal passages uit kranten- en internetartikelen.

Tot slot poneert verzoeker dat hij in geval van terugkeer zal onderworpen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling, en dit louter en alleen omwille van zijn Palestijnse afkomst. Hij kan geen beroep doen op de bescherming van de Libanese overheid tegen deze situatie. Integendeel, *“de discriminatie van de Palestijnse vluchtelingen is verankerd in de Libanese wetgeving. [...] Zo kunnen Palestijnen sinds 2001 geen eigendom meer verweven en kan eigendom verkregen voor 2001 niet meer overgeërfd worden. [...] Aangezien de Palestijnse staat niet erkend wordt, worden Palestijnse vluchtelingen niet gelijk behandeld. Het gevolg hiervan is bijvoorbeeld dat Palestijnen geen recht hebben op sociale zekerheid, ook al dragen zij hiertoe bij via hun werk. [...] Verder is ook hun toegang tot de arbeidsmarkt sterk beperkt. Deze systematische marginalisatie en discriminatie is erop gericht het aantal Palestijnse vluchtelingen te verminderen door hen het dagelijkse leven zo onmogelijk te maken dat zij zich gedwongen zien Libanon te verlaten.”* (M. Claes, Niet – erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen, T. Vreemd 2014, p. 55 e.v.).

Verzoeker besluit uit het geheel van wat voorafgaat dat hij in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling/de subsidiaire bescherming.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker het artikel M. Claes, Niet–erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen, T. Vreemd 2014, p. 55 e.v.

2.2.2. Als bijlage aan de verweernota wordt de COI Focus *“Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon”* van 4 januari 2016 gevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij zich nog steeds baseert op de asielmotieven die hij aanhaalde bij zijn eerste asielaanvraag doch deze motieven reeds door het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ongeloofwaardig werden bevonden en zijn blote bewering dat zijn toenmalig aangehaalde vrees nog steeds actueel zou zijn niet volstaat om de eerder gedane vaststellingen te weerleggen en de appreciatie van zijn eerste asielaanvraag in positieve zin te wijzigen, (ii) hij in de loop van zijn opeenvolgende asielprocedures bovendien verklaringen heeft afgelegd die het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas enkel bevestigen, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (iii) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou kunnen blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef, (iv) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (v) de door hem in het kader van zijn opeenvolgende asielprocedures voorgelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen, zoals omstandig wordt uiteengezet.

2.4. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekers identiteit en afkomst uit Ayn al-Hilwa (Libanon) in de bestreden beslissing niet wordt betwist.

Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*.

Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze*

bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont aan de hand van documenten dat hij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA geniet. Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze de asielaanvraag van verzoeker heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève (cf HvJ C-31/09, Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 2010, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de vraag of een persoon geniet van de bijstand van UNRWA niet afhankelijk is van de vraag of hij formeel geregistreerd is bij UNRWA. In de zaak C-31/09 Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal (verzoek van de Fovárosi Bíróság (Hongarije) om een prejudiciële beslissing) overweegt advocaat-generaal E. Sharpston in haar conclusie van 4 maart 2010 onder andere het volgende met betrekking tot de vraag of de betrokkene daadwerkelijk bijstand of bescherming moet hebben genoten, dan wel of het volstaat dat hij potentieel gerechtigd is om deze te genieten: “72. *Mijns inziens heeft de eerste zin van artikel 1 D enkel betrekking op personen die daadwerkelijk de bescherming of bijstand van een ander orgaan of een andere instelling dan het UNHCR hebben ingeroepen.*

73. In de eerste plaats gebruikt de eerste zin de uitdrukking “genieten”, en niet “gerechtigd is te genieten”.(60) Ik ben het hier eens met het Verenigd Koninkrijk dat het standpunt dat “genieten” moet worden gelezen als “gerechtigd is te genieten”, geen steun vindt in de tekst.

74. In de tweede plaats is de eerste zin van artikel 1 D een afwijking van het algemene beginsel dat de bescherming ratione personae die het Verdrag biedt, universeel is (61), aangezien zij een bepaalde categorie van personen van de werkingssfeer van het Verdrag uitsluit. Als zodanig mag ervan worden uitgegaan dat zij eng en niet ruim moet worden uitgelegd.(62)

*75. In de derde plaats is een enge uitlegging ook in overeenstemming met de gedachte dat deze personen (die vervolgens, indien noodzakelijk, de bijzondere rechten van artikel 1 D, tweede zin, zullen kunnen invoeren) niet uit eigen wil handelen, maar worden geconfronteerd met gebeurtenissen buiten hun invloed (63), aangezien de beslissing om een bepaalde persoon bijstand te verlenen, rechtstreeks of indirect afhangt van het UNRWA.(64)” Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) (Grote kamer) heeft in zijn arrest van 17 juni 2010 in voormelde zaak onder andere het volgende gesteld en besloten: “51. *Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 1, D, van het verdrag van Genève volgt dat alleen degenen die daadwerkelijk de door de UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen, welke als zodanig strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten. (...)**

Het Hof (Grote kamer) verklaart voor recht:

Voor de toepassing van artikel 12, lid 1, sub a, eerste volzin van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, geniet een persoon bescherming of bijstand van een andere instelling van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen, wanneer die persoon daadwerkelijk deze bescherming of bijstand heeft ingeroepen.”

Uit de conclusie van de advocaat-generaal en de rechtsoverweging nr. 51 in voormeld arrest in de zaak C-31/09 Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal blijkt derhalve dat de betrokkene niet alleen moet aantonen dat hij gerechtigd is of was op bijstand en bescherming van de UNRWA, doch dat hij deze bijstand en bescherming ook daadwerkelijk heeft ingeroepen.

In casu dient na lezing van het administratief dossier te worden vastgesteld dat (i) verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Libanon daadwerkelijk geregistreerd was bij de UNRWA, aangezien uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt ontegensprekelijk blijkt dat verzoeker niet geregistreerd is bij UNRWA, hetgeen in voorliggend verzoekschrift op zich ook niet wordt betwist en (ii) hij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij daadwerkelijk beroep kon doen en heeft gedaan op de bijstand van UNRWA, gelet op zijn onsamenhangende verklaringen hieromtrent doorheen zijn opeenvolgende asielaanvragen: “Hoewel u in het kader van uw eerste asielaanvraag nog totaal onwetend was over de mogelijke registratie van uzelf en uw familieleden bij de UNRWA of de bijstand die jullie al dan niet van de UNRWA zouden hebben ontvangen en u tijdens uw opeenvolgende asielprocedures nooit een bewijs van UNRWA registratie of UNRWA bijstand voorlegt (CGVS 1/06/2007 p. 4 + opeenvolgende AA) , verklaart u in onderhavige asielaanvraag plots dat jullie

allemaal geregistreerd waren bij de UNRWA en dat uw moeder bijstand ontving. U legt evenwel geen bewijs van deze registratie voor. In het kader van uw huidige asielaanvraag verklaart u hierover trouwens dat u niet meer weet of u in de loop van uw asielprocedures ooit een UNRWA registratiekaart heeft voorgelegd. Na de dood van uw moeder zou u volgens uw huidige verklaringen bovendien geen beroep meer hebben gedaan op de bijstand van de UNRWA omdat u bij uw tante leefde en zij goed voor u zorgde (CGVS 9/10/2014, p. 6, 7, 10).(...)” Aangezien verzoeker aldus niet heeft aangetoond dat hij voor zijn komst naar België daadwerkelijk de bijstand of bescherming van UNRWA heeft genoten, oordeelt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker niet onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het vluchtelingenverdrag ressorteert.

Daar verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Libanon daadwerkelijk geregistreerd was bij UNRWA of dat hij daadwerkelijk beroep kon doen en heeft gedaan op de bijstand van UNRWA, is het betoog in het verzoekschrift dat UNRWA er niet meer in slaagt om kwalitatieve, effectieve bijstand te bieden die Palestijnse vluchtelingen in staat stelt een menswaardig leven te leiden en dat de bijstand die UNRWA verleent met andere woorden niet meer daadwerkelijk is, zoals vereist volgens het arrest El Kott, *in casu* niet dienstig.

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.5.1. De Raad wijst er vooreerst op dat hij in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag reeds oordeelde als volgt: “(...) 3.3. *Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat hij geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van zijn vluchtrelaas of van zijn engagement bij Fatah, vastgesteld moet worden dat er twijfels rijzen over zijn bewering in een Fatah-bureau te hebben gewerkt en lid te zijn geworden van de partij omdat hij foutief of onvoldoende essentiële kennisvragen over de partij kan beantwoorden en noch de bijnaam noch de graad van Munir al-Maqda kan opgeven en vaag blijft over zijn functie, verder amper namen kan opgeven van personen die in het bureau werkten of namen kan opgeven van schoonmakers die in de andere delen van het bureau werkten, zelfs indien geloof zou kunnen worden gehecht aan zijn asielmotieven vastgesteld wordt dat hij onvoldoende ernstige aanwijzingen aanbrengt op basis waarvan gewag zou kunnen worden gemaakt van een gegronde vrees omdat hij uitermate vaag blijft over de verdere afwikkeling van de zaak, hij niet op de hoogte is of er een onderzoek is gevoerd naar de moord en niet weet of het lijk al dan niet werd teruggevonden, hij niet op de hoogte is van wat er met S., A. en F. is gebeurd en of het Comité de zaak heeft doorgegeven aan de Libanese autoriteiten en hij opmerkelijk vaag blijft over de personen die hij zegt te vrezen. (...)*”

3.5. Zo de Raad kan aanvaarden dat verzoeker nooit vanuit politieke overwegingen lid geworden is van Fatah en aldus geen kennis heeft over de partij en het verschil met de PLO niet kent, oordeelt hij dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, die beweert afkomstig te zijn van het vluchtelingenkamp Ayn al-Helwé, niet meer informatie kan geven over Munir al-Maqda. Immers deze, bij de Palestijnen, legendarische kolonel/strijder van Fatah, geboren en getogen in het kamp, was reeds actief in 1982 bij de invasie van Israël in Libanon en toen de aanvoerder van de Fatah strijders bij de verdediging van het kamp. Thans staat hij nog altijd aan het hoofd van een gewapende eenheid in het kamp en op last van het “Camp Committee” treedt hij op voor het handhaven van de veiligheid binnen het kamp. Indien verzoeker inderdaad afkomstig zou zijn van Ayn al-Helwé zou hij meer informatie moeten kunnen verstrekken over Munir al-Maqda temeer hij beweert door deze man tewerkgesteld te zijn geweest vanaf april/augustus 2006. Het is evenmin aannemelijk dat verzoeker, zelfs al was hij nog maar zestien jaar op het ogenblik van de beweerde feiten, geen andere namen zou kennen van Fatah verantwoordelijken of personen die in het bureau waar hij werkte tewerkgesteld werden. Verder is het evenmin aannemelijk dat verzoeker alleen zou hebben ingestaan voor de schoonmaak/boodschappen en daarom geen namen kent van andere personen. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoeker ook geen namen kent van andere schoonmakers die in de andere delen van het bureau zouden hebben gewerkt. Met betrekking tot de beweerde feiten, met name de moord op U. en het begraven van zijn lichaam terwijl verzoeker de wacht moest houden, oordeelt de Raad dat dit relaas onrealistisch overkomt. Het vluchtelingenkamp Ayn al-Helwé telt meer dan 40.000 inwoners en zelfs al zouden de feiten zich 's avonds voorgedaan hebben dan nog is het zeer onwaarschijnlijk dat er geen andere getuigen zouden zijn geweest enerzijds van de schietpartij en anderzijds van het verplaatsen van het lichaam en het begraven ervan. Daarenboven is het merkwaardig dat verzoeker niets afweet van het verdere verloop. Redelijkerwijs kan verwacht worden dat verzoeker en/of zijn familieleden bij wie hij

inwoonde minstens informeerden of er een onderzoek zou zijn gestart naar de dood op U. De Raad merkt dienaangaande nog op dat verzoeker slechts een kopie heeft ingediend van een identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen afgeleverd op 18 februari 2006 en geen verklaring biedt waarom hij geen origineel stuk kan voorleggen waaruit blijkt dat hij afkomstig is van Ayn al-Helwé temeer hij twee originele overlijdensaktes voorlegt van zijn ouders. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot februari 2006 in Ayn al-Helwé heeft gewoond, tewerkgesteld was als schoonmaker in het bureau van Munir al-Maqda en dat hij een gegronde vrees koestert omwille van het feit dat hij getuige was van een moord.(...)"

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een volgende asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van een eerdere asielaanvraag bekend waren.

Zoals terecht wordt uiteengezet in de bestreden beslissing vermogen de door verzoeker in het kader van zijn huidige, negende asielaanvraag afgelegde verklaringen en de naar aanleiding van zijn opeenvolgende asielprocedures neergelegde documenten niet de in het kader van zijn eerste asielaanvraag gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen: *"Het hoeft geen betoog dat uw blote bewering dat uw toenmalig aangehaalde vrees nog steeds actueel zou zijn volstaat om de eerdere vaststellingen van het CGVS en de RvV te weerleggen en de appreciatie van uw eerste asielaanvraag in positieve zin te wijzigen.*

Bovendien moet er worden vastgesteld dat u in de loop van uw opeenvolgende asielprocedures verklaringen aflegt die het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas enkel bevestigen.

Zo verklaarde u bij uw zesde asielaanvraag van 25 augustus 2011 dat de echtgenoot van uw tante tien dagen voordien vermoord werd omwille van uw problemen (DVZ verklaring 25/08/2011, punt 37). Vreemd genoeg verklaart u bij uw huidige asielaanvraag expliciet dat uw oom nog steeds in leven is. Ook van de voorgehouden ontvoering van uw oom omwille van uw problemen, een verklaring die u aflegde in het kader van uw derde asielaanvraag op 20 maart 2009 (DVZ verklaring 29/04/2009 punt 36), blijkt plots geen sprake meer (CGVS 9/10/2014, p. 7, 8).

Bij uw tweede asielaanvraag op 26 november 2008 verklaarde u voorts dat twee andere getuigen van de moord vermoord werden door leden van Fatah (DVZ verklaring 10/12/2008, punt 36). Nu verklaart u evenwel dat deze twee getuigen overtuigde Fatah leden waren en dat ze zodoende niet gevisieerd werden. U weet plots niet of deze mensen ooit problemen zouden hebben gekend omwille van de door u voorgehouden zaak (CGVS 9/10/2014, p. 8).

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u bij uw tweede asielaanvraag verklaarde dat het huis van uw tante in oktober 2008 een eerste maal werd aangevallen door leden van Fatah (DVZ verklaring 10/12/2008, punt 36). Bij uw vierde asielaanvraag verklaarde u dat het huis van uw tante rond 6 juli 2009 opnieuw werd beschoten door twee gewapende mannen (DVZ verklaring 16/07/2009, punt 36). Nu heeft u blijkbaar maar weet van één zo een dergelijke aanval (CGVS 09/10/2014, p. 8).

Geconfronteerd met deze afwijkende verklaringen kunt u geen afdoende verklaring geven. U stelt simpelweg dat u altijd hetzelfde verteld zou hebben (CGVS 09/10/2014, p. 10).

(...)

De documenten die u voorlegt in het kader van uw opeenvolgende asielprocedures kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De documenten die u voorlegt in het kader van uw huidige asielaanvraag zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst en familiale situatie maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. De documenten die u voorlegde in het kader van uw tweede, derde en vierde asielaanvraag volstaan verder allerminst om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen. Het voorleggen van documenten dient immers gepaard te gaan met het afleggen van geloofwaardige en samenhangende verklaringen. Dat is hier allerminst het geval. Hoewel het hier originele documenten betreft moet er verder worden vastgesteld dat ze allen handgeschreven zijn en opgesteld door dezelfde persoon. Uit de vertaling blijkt dat ze opgesteld zijn in een zeer slecht en primitief handschrift vol fouten en met een zeer zwakke

zinsbouw (zie opmerking tolk vertaling documenten) zodat er ernstig getwijfeld kan worden aan de authenticiteit van deze documenten. Bovendien hebben deze documenten betrekking op voorgehouden gebeurtenissen waarover u flagrant afwijkende verklaringen aflegt. De documenten die u voorlegde in het kader van uw tweede asielaanvraag hebben immers betrekking op de ongeloofwaardig bevonden moord waarvan u getuige zou zijn geweest. Verder verwijst het document naar de voorgehouden moord op twee andere getuigen van die beweerde moord. Zoals hierboven reeds werd aangehaald verklaart u nu dat deze twee mensen volgens u niet geïnterviewd werden en heeft u geen weet van eventuele problemen die zij gekend zouden hebben. Het document spreekt verder over een voorgehouden beschieting op het huis van uw tante. Ook hierover heeft u zoals hierboven reeds aangetoond afwijkende verklaringen afgelegd. De documenten die u voorlegde in het kader van uw derde asielaanvraag blijken dan weer betrekking te hebben op de voorgehouden ontvoering van uw oom. Een voorgehouden feit waarvan zoals hierboven reeds werd opgemerkt plots geen sprake meer is. Het document dat u voorlegde in het kader van uw vierde asielaanvraag heeft betrekking op een tweede schietincident op het huis van uw oom. Zoals eerder werd aangehaald legde u hierover nu ook afwijkende verklaringen af aangezien u nu maar weet blijkt te hebben van één schietincident.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om deze pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5.2. Zo uit de beschikbare informatie voorts blijkt dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen – waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn – in het bijzonder, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *“Allereerst moet hieromtrent worden opgemerkt dat uw voorgehouden problemen in Libanon ongeloofwaardig werden bevonden. Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u toen u Libanon verliet verbleef bij uw oom en tante. U verklaarde hierbij dat uw tante goed voor uw zorgde. Uw oom, die bovendien de Libanese nationaliteit heeft, bezat een atelier waar metalen producten gemaakt werden. U weet vreemd genoeg niet welke nationaliteit uw tante heeft. Uw oom en uw tante hielpen u om naar België te reizen. Volgens uw laatste informatie leven ze nog en wonen ze nog steeds op dezelfde plek, aan de buitenkant van het vluchtelingenkamp. De zoon van uw oom en tante woonde klaarblijkelijk in Beiroet, buiten het vluchtelingenkamp, waar hij in de haven werkte. Ook hij hielp u om het land te verlaten. Hoewel u verklaart dat u sinds anderhalf jaar geen contact meer hebt met deze mensen kunt u geen enkele reden geven waarom dit contact verbroken werd. Bijgevolg mag er worden verondersteld dat u in Libanon nog steeds beschikt over een, weliswaar beperkt, familiaal netwerk dat geen socio-economische problemen kent en waarop u bij een eventuele terugkeer kunt steunen. In Libanon liep u school tot uw vijftiende. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u in België vervolgens verschillende opleidingen heeft gevolgd en werkervaring heeft opgedaan binnen de bouwsector (CGVS 1/06/2007, p. 4, 5)(CGVS 9/10/2014, p. 2, 3, 4, 6, 7, 9). Bijgevolg mag worden verondersteld dat u over voldoende competenties beschikt om ook in Libanon, als een zelfstandige en gezonde jongeman, een nieuw leven op te bouwen.”*

Met de loutere verwijzing naar algemene informatie over de leefomstandigheden van Palestijnen in de vluchtelingenkampen in Libanon brengt verzoeker geen afdoende concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef. Er dient te dezen herhaald dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in

Libanon schooliep tot zijn vijftiende, en dat hij in België verschillende opleidingen heeft gevolgd en werkervaring heeft opgedaan binnen de bouwsector. De Raad is in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook van oordeel dat verzoeker over voldoende competenties beschikt om ook in Libanon, als een zelfstandige en gezonde jongeman, een nieuw leven op te bouwen. De Raad wijst er in dit verband ook op dat socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, slechts relevant zijn in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. *In casu* zijn er geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in verzoekers hoofde suggereren, zoals blijkt uit wat volgt. Voorts benadrukt de Raad nog dat de impact van de toestroom van Syrische vluchtelingen op de Libanese arbeidsmarkt een problematiek betreft die Libanon in het algemeen, en dus ook laag – of ongeschoolde Libanese burgers, treft en derhalve niet volstaat om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen.

Waar verzoeker nog betwist dat hij beschikt over een *“weliswaar beperkt familiaal netwerk dat geen socio-economische problemen kent en waarop hij bij een eventuele terugkeer zou kunnen steunen”* en stelt dat hij sinds maart 2013 geen enkel contact meer heeft met zijn familie in Libanon, dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker doorheen zijn verklaringen geen valabele reden heeft opgegeven waarom het contact met zijn familie werd verbroken, minstens toont hij niet aan waarom dit contact niet zou kunnen hersteld worden. Verzoeker verklaarde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken slechts: *“Mijn beide ouders zijn overleden. Ik groeide op bij mijn tante A.(...). Vroeger had ik contact met haar. Sinds een jaar heb ik geen contact meer met haar gehad omwille van mijn psychische toestand. Door mijn psychische problemen wilde ik geen contact meer met haar.”* (administratief dossier, stuk 17, vraag 15). Tijdens zijn gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker in dit verband: *“Hoe komt het dat je geen contact meer met haar hebt? Geen speciale reden gewoon de omstandigheden van het leven die mij alles liet vergeten en achtergelaten wat er in libanon is, ik heb geen enkele communicatie meer met haar, ik heb geen tel nr en ik weet niet hoe ik met haar communiceren (...) En geen speciale reden waarom het contact verbroken is? Nee”* (administratief dossier, stuk 5, p. 2). Daar uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij voor zijn vertrek uit Libanon bij zijn oom en tante verbleef, dat zijn tante goed voor hem zorgde, dat zijn oom en tante hem hielpen om naar België te reizen, dat zijn oom, die de Libanese nationaliteit heeft, een atelier bezat waar metalen producten werden gemaakt, dat zijn oom en tante nog steeds op dezelfde plek, aan de buitenkant van het vluchtelingenkamp, wonen en dat zijn neef, die hem ook hielp om het land te verlaten, in Beiroet, buiten het vluchtelingenkamp, woonde en werkte (zie gehoorverslag CGVS dd. 1/06/2007, p. 4-5 en gehoorverslag CGVS dd. 9/10/2014, p. 2-4, p. 6-7 en p. 9), oordeelde de commissaris-generaal terecht dat verzoeker in Libanon nog steeds over een familiaal netwerk beschikt waarop hij bij een eventuele terugkeer kan steunen. Gelet op verzoekers verklaringen dat hij na de dood van zijn moeder werd opgevangen door zijn oom en tante, die goed voor hen zorgden, kan immers redelijkerwijs worden aangenomen dat hij in geval van terugkeer naar Libanon bij hen opnieuw onderdak kan krijgen, dit tot wanneer hij financieel in staat is om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Dat verzoeker naar eigen zeggen vanuit België enige tijd geen contact met hen zou hebben gehad hoeft immers niet te betekenen dat zijn oom en tante, zijn enige familie, hem in geval van terugkeer niet (tijdelijk) zouden willen opvangen en dat zij hem de deur zouden wijzen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en dat verzoeker geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Ayn al-Hilwa van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, Ierland t. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30

oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en hij kan hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon, maar hij dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt.

De Raad erkent voorts dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. De Raad benadrukt dat iedere asielaanvraag op individuele basis en op eigen merites moet worden onderzocht. Verzoeker dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van zijn fundamentele mensenrechten waardoor het leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar hij in gebreke blijft. Verzoeker brengt immers geen concrete op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De algemene beschouwingen in het verzoekschrift volstaan dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstig schade bestaat.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.6. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon "*De veiligheidssituatie in Libanon*" van 11 mei 2015, toegevoegd aan het administratief dossier, en de COI Focus "*Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon*" van 4 januari 2016, toegevoegd aan de verweernota) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 werd gekenmerkt door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen was toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door deze toegenomen veiligheidsmaatregelen door het leger en Hezbollah nam de schaal van het geweld sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen konvooien van extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger of Hezbollah. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. In 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven

kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden. Hierbij vielen doden en gewonden, voornamelijk onder de strijdende partijen. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. In 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en begin 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Sinds juli 2014 is in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwa een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sindsdien kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwa gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, waar verzoeker opwerpt dat Ayn al-Hilwa berucht is om haar gewelddadige confrontaties tussen de verschillende politieke en gewapende (extremistische) groeperingen die er aanwezig zijn, dat recente gewelddadige gebeurtenissen in het kamp aangeven dat de situatie er nog steeds erg volatiel is, dat ook gewone burgers het slachtoffer hiervan worden en dat de 'veiligheidsmacht' niet in staat is deze te voorkomen, en hij hierbij enkele passages uit kranten- en internetartikelen citeert, benadrukt de Raad dat niet wordt betwist dat er veiligheidsincidenten plaatsvinden in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwa en dat de situatie in Ayn al-Hilwa actueel bijzonder gespannen is. De gebeurtenissen die in de door verzoeker aangehaalde artikelen beschreven worden sluiten volledig aan bij de in de COI Focus beschreven gebeurtenissen, met name dat diverse fracties in het kamp met elkaar concurreren wat regelmatig in gevechten ontaardt, dat de moorden die in Ayn al-Hilwa plaatsvinden meestal betrekking hebben op de machtsstrijd tussen politieke organisaties die er naar streven hun invloed te vergroten, dat er de voorbije jaren verschillende gewelddadige incidenten plaatsvonden tussen Fatah en islamistische groeperingen, doch dat deze gevechten wel steeds snel onder controle werden gebracht door tussenkomst van het follow-up veiligheidscomité, waarin alle belangrijke Palestijnse fracties vertegenwoordigd zijn en dat bij conflicten tussen groepen onderling, de verschillende partijen en strekkingen in Ayn al-Hilwa, inclusief salafistische groeperingen, met elkaar in dialoog treden, wat ook eind augustus 2015 gebeurd is (COI Focus "*Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon*" van 4 januari 2016, p. 29-32).

De Raad wijst er te dezen nog op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.7. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS